

ритѣ на два свѣта: едина, въ който кръстосватъ незнайнитѣ пжтеки на греха, лакомитѣ желания и суетата, другиятъ — затвора, дето страданията извикватъ въ душата покаяние; де самотността буди отрѣзване, а ограниченията разкриватъ силата у човѣка да се прероди.

. . . Тѣй, — дойде мисль на Павла, — затворитѣ и манастиритѣ сж нуждни за хората. Въ манастиря отива онзи, който има воля самъ да си даде смѣтка за простѣпкитѣ въ живота и самъ си налага покаянието. Въ затвора докарватъ онѣзи, които сж безъ воля къмъ свѣстяване отъ падналъ животъ. Азъ съмъ безъ воля. Не отидохъ въ манастиръ, трѣбваше да ме докаратъ тукъ. . .